

[Hans Hansen (Rørby).]

dan Gældssanering gøre varig Nytte, maa det i hvert Fald forhindres, at de Foranstaltninger, der gennemføres af Rigsdagen, omsættes i ny Gæld. Derfor maa de samfundsskabte Jordværdier haandhæves. Retsforbundet har Gang paa Gang peget paa en Løsning af Jordspørgsmaalet. Vi har peget paa, hvad det betyder med en virkelig Gældssanering. Regeringen har hidtil afvist disse Forslag. Vi mener ikke, at en Gældssanering kan ske, uden den sker i Forbindelse med en effektiv Grundskyldsløvgivning. Regeringen har endnu ikke fremsat Forslag, der er intet set fra Regeringen undtagen Ordninger, Fordyrelse af Varer, men alt det betyder Sanering for Prioritetsjerne og Befæstelse af høje Priser paa Ejendomme til yderligere Kapitalisering, og derfor er Ordningspolitikken den gennemførte Kapitalisme.

Ejendomspriserne ligger for højt i Forhold til Indtjeningsmulighederne, og Ordningen med Rentetilskud bidrager til at holde dem oppe. De kunstigt skabte Omsætningsudgifter, Byggepriser og Anskaffelsesudgifter er ogsaa en Stoppeklods for Ejendomsprisernes Fald. Medens Pristallet for Landbrugsvarer ligger mellem 120 og 130, finder vi et Pristal for Bygningsmaterialer, Redskaber, Maskiner og Forbrugsvarer paa 150, helt op til over 200. Mangfoldige Landbrugsbygninger er forfaldne og forældede og trænger til Fornyelse. Her ligger Masser af Arbejde, men Landmændene magter det ikke, Omkostningerne er for store.

Klager fra Landbruget har fremkaldt planøkonomiske Landbrugsordninger med deres Fordyrelse af Brød, Flæsk, Mælk, Kød, Sukker m. m., alt sammen som Hjælp til Landbruget. Alle disse Ordninger er desværre mere velmente og følelsesbetonede, end de er fornuftsbestemte. Jeg har gentagende her i Tinget omtalt Sukkerordningen, som koster Forbrugerne 50 Mill. Kr. aarlig. Det er dog muligt, at Flæskeordningen er endnu mere taabelig og skadelig for Landbrugets sande Interesser saavel som for Forbrugernes Interesser end selv Sukkerordningen. Dette Svinemonopol ligner noget det gamle Monopol, som Borgerne og Adelen havde for 150 Aar siden, hvorefter ingen andre end Borgerne og Adelen havde Lov til at staldfede Stude og Øksner. Det blev ophævet ved Forordningen af 11. Juni 1788. Nu er det kun Brugere af Landbrugsjord, der har Lov til at fede Svin. Dette Svinemonopol opstod, som bekendt, ved, at England nægtede Indførsel af saa meget

Flæsk, som det engelske Marked havde Brug for. Derved blev Prisen paa det engelske Marked drevet i Vejret, og det blev saa de engelske Forbrugere, der kom til at betale den store Forhøjelse af Prisen paa Bacon.

Det danske Landbrugs Gevinst ved den engelske Kontingentering af Flæsk kunde dog sikkert være blevet endnu større, om vi ikke havde benyttet Lejligheden til at monopolisere det danske Marked. Jeg tror, der her er begaaet en stor og skæbnesvanger Fejl ved, at man ikke lod Produktionen af Flæsk være fri. Den store Del af Produktionen, 60 000 til 70 000 Svin om Ugen, var jo ogsaa under fri Produktion gaaet til England til en forhøjet Pris, der levnedes Landmændene en rimelig Fortjeneste, og hvad Hjemmemarkedet ikke kunde aftage, havde været billige Raastoffer til en Konserverindustri, som sandsynligvis kunde have skaffet Landbruget nye Markeder. Naar England aftager 70 til 80 pCt. af Flæskeproduktionen til forhøjet Pris, kunde man have været, synes jeg, saa storsindet, at man havde undt Byens Befolkning Flæsk til en rimelig Pris i Stedet for, som det er blevet, at gøre det til en Luksus at spise Flæsk i Danmark, samtidig med at Flæsket undertiden ligger og slimer paa Slagteriernes Lagre. Man foretrækker at udnytte de danske Forbrugere, og jeg synes, det er knapt nok, at danske Landbrugere kan være det bekendt. Følgen af Monopolet blev Misundelse mellem Landmændene over Svinekortene, en udbredt Smughandel med Flæsk, der vanskeligt kan forhindres, fordi ingen bryder sig om at være Angiver, eller med andre Ord, fordi Loven er i Strid med det levende Liv.

Landbrugerne maa finde sig i andre Erhvervs Ringeagt og finde sig i Statsministerens Spøg. Landbruget staar nu med Hatten i Haanden for Regeringen og har ingen Slagkraft i Kravet om andre Monopolers Afskaffelse. Det er her, som overalt, Følgen af Smaalighed, der ikke spørger om Retfærd, men kun er lagt an paa, hvor meget man selv kan faa. Det nytter jo ikke, at man kritiserer de andre, naar man selv stiller samme Krav. Dette synes at være Landbrugets værste Fjende, og det er, om jeg maa bruge det Udtryk, L. S.-Aanden, der her har besat det før frie Landbrugs Mænd, og denne Aand bliver ikke bedre, fordi det ærede Medlem Hr. Hartel og Knud Bach rejser ned til Rigsbondestævnet i Tyskland. Der kommer næppe Frihedsimpulser fra den Kant.

Men Ordningerne er ikke alene moralsk